

РЕШЕНИЕ

№ 20322

гр. София, 23.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в
публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8625** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1, ал. 1 и чл.4 ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Предявен е иск с правно основание чл.1 ал.1 изр.1 ЗОДОВ от Т. К. Т. срещу Министерство на правосъдието за сумата 50 000 лв., представляващи причинени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска. Претърпените от ищеца вреди се изразяват се в негативни изживявания, психически стрес, обрив по кожата вследствие на стреса, затруднения по изплащане на погасителните вноски на потребителски кредит. Те са му причинени с издаването на незаконосъобразна заповед № ЧР-03-114/03.09.2021 г. на министъра на правосъдието за прекратяване на служебното му правоотношение като главен надзорател трета степен в сектор „Арести“ при Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С.. Търпени са от датата на уволнението му до възстановяването му на работа .

В исковата молба се твърди, че цитираната заповед е отменена с влязло в сила решение по адм.д. № 10 2472021 г., второ отд., 52 състав на АССГ като незаконосъобразна. Ищецът повече от половин година бил в невъзможност да поддържа контакти и да се вижда с колегите си. Тъй като бил обрисован негативно в заповедта, не можел да си търси друга работа и семейството му изпитвало лишения и парични затруднения. Не можел да си позволи обикновен лекарски преглед, а бил обезобразен от обрив. Пострадал личния му живот, не можел да изпълнява задълженията си като съпруг и баща. Счита за справедлив еквивалент на преживяното исковата сума.

В писмен отговор /л.41/ ответникът, представляван от процесуален представител - главен

юрисконсулт Н. Д., оспорва иска изцяло. Изтъква, че на ищеца е изплатено обезщетение по чл. 237, ал. 1 вр.чл.239 ЗМВР, доколкото заповедта е издадена за налагане на дисциплинарно наказание по повод служебно правоотношение. Счита, че специалната отговорност по ЗМВР изключва тази по ЗОДОВ. Твърди, че на обезщетяване подлежат само тези вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт и че липсват доказателства за нарушено физическо и психично здраве. Посочва, че от 01.11.2021 г.- 26.04.2023 г. ответникът е започнал работа. Не са установени незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

В осз /л.79 и л.95/ ищецът се явява лично и с процесуален представител адв. Б. и адв. З.. Поддържа исковата молба. Претендира разноски и представя списък на разноските. В писмена защита излага допълнителни аргументи.

Ответникът Министерство на правосъдието се представлява от процесуален представител главен юрисконсулт Д. и оспорва предявения иск. Претендира възнаграждение за юрисконсулт и прави възражение за прекомерност относно възнаграждението за адвокат на ищеца. Представя писмени бележки.

Контролиращата страна СГП се представлява от прокурор Д., който намира иска за основателен, но намира, че обезщетението не следва да е прекомерно. Изразява становище, че искът във връзка с влошаване здравословното състояние на ищеца остава недоказан, тъй като не е пожелал назначаване на СМЕ.

Въз основа на събраните по делото доказателства съдът счита за установени следните факти: Ищецът е бил главен надзирател трета степен в сектор „Арести“ при Областна служба „Изпълнение на наказанията“- С.. Със заповед № ЧР-03-94/21.06.2021 г. на министъра на правосъдието срещу него е образувано дисциплинарно производство на основание чл. 207, ал. 1 ЗМВР и е отстранен от длъжност на основание чл. 214, ал. 4 ЗМВР. Със заповед № ЧР-03-114/03.09.2021 г. на министъра на правосъдието му е наложено дисциплинарно наказание уволнение и е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител в Областна служба „Изпълнение на наказанията“- С.. С решение № 4701/08.07.2023 г. по адм. д. №10247/2021 г., второ отд. на АССГ, 52 състав, заповедта е отменена като незаконосъобразна. /л.9/ С решение № 4091/18.04.2023 г. по адм. д. № 9227/2022 г. на ВАС, пето отд. решението е оставено в сила /л.16/.

Представени са копия от рецепти от 23.06.2021 г. /л.18/ и 12.10. 2021 г., /л.21/ с които на ищеца са предписани медикаменти за лечение на неврологично заболяване. Представени са и копия от рецепти от 12.11.2024 г., 27.12.2016 г. и 28.07.2025 г. /л.18 и л.19/, с които на ищеца са предписани лекарствени продукти за мазане. Представен е амбулаторен лист от 28.07.2025 г. /л.22/ за проведен преглед от лекар със специалност кожни болести, който е поставил основна диагноза псориазис и е предписал лечение.

Видно от договор за потребителски кредит № 81000КР-АБ-4769/17.05.2019 г., ищецът е бил кредитополучател по договор за потребителски кредит в размер на сумата 20000 лв. и срок на погасяване до 25.05.2029 г. /л.24/ Същият е обезпечен със застраховка „Живот“ на кредитополучателя /л.38/.

На 01.11.2021 г. ищецът е сключил трудов договор с „Алекс-2006“ ЕООД /л.46/, в изпълнение на който е приел да изпълнява длъжността технически сътрудник, с месечно трудово възнаграждение в размер на сумата 1 500 лв. и допълнително възнаграждение от 0,6% за всяка година придобит трудов стаж и професионален опит. През 2023 г. по този договор е получавал облагаем месечен доход в размер на 2 492,14 лв. /л.60/ Договорът е прекратен на 26.04.2023 г., видно от Справка актуално състояние на действащи трудови договори за периода 01.01.2000

г.-10.05.2023 г.

По делото са разпитани свид. М., с която ищецът е във фактическо съжителство, и свид. Г., негов колега. Свид. М. заявява, че поведението на ищеца след уволнението се променило драстично, карал се на детето, възниквали скандали. Посещавал лекари, обострил се псориазис, от който страдал. Уволнението се отразило на финансовото състояние на семейството. Според свид. Г. всички колеги и познати се отдръпнали от уволнените служители. Ищецът бил притеснен, а сега състоянието му било подобро.

Тези факти се установяват безпротиворечиво въз основа на представените по делото писмени доказателства и от показанията на разпитаните свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетелите, доколкото се подкрепят от останалите доказателства по делото.

Въз основа на така установените факти съдът направи следните правни изводи:

Предмет на спора е осъдителен иск с правно основание чл. 1, ал.1 изр.1 вр. чл. 4 ал.1 ЗОДОВ.

- неимуществени вреди, търпани от ищеца от датата на дисциплинарното му уволнение 03.09.2021 г. до възстановяването му на работа 18.04.2023 г.;

-законна лихва за забава върху обезщетението за неимуществени вреди от датата на предявяване на иска 18.08.2025 г.

Исковата молба е редовна, отговаря на изискванията на чл.127 и чл. 128 ГПК.

Предявеният иск е допустим, налице са изискваните от закона положителни процесуални предпоставки за разглеждането му. С настоящото решение завършва първоинстанционното производство, в което той се разглежда по реда на гл. 11, съгласно чл. 203, ал. 1 АПК и чл. 8, ал. 1 ЗОДОВ. Страните са надлежни- ищец е ФЛ, което твърди, че са му причинени вреди от незаконосъобразен акт на административен орган, ответник е Министерство на правосъдието, тъй като министърът на правосъдието е издал незаконосъобразния акт, с който са причинени вредите- чл. 205 ал. 1 АПК. Недоказано е твърдението на ищеца, изложено в представените по делото писмени бележки, че заповедта за уволнение е издадена от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието. Напротив, видно от представените писмени доказателства, а именно решенията на АССГ и ВАС, които са се произнесли относно законосъобразността на заповедта, тя е издадена именно от министъра на правосъдието. Несъстоятелно е и искането на ищеца в тази връзка, направено след приключване на съдебното дирене, едва в представените по делото по делото писмени бележки, искът да се счита насочен срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и този ответник да бъде осъден да му заплати исковата сума. Видно от исковата молба, искът е насочен срещу Министерство на правосъдието. В хода на първоинстанционното производство ищецът не е отправил искане за заменяне на ответната страна, както изисква субсидиарно приложимия чл.228 ГПК.

Осъществено е задължителното условие, визирано от чл. 204 АПК- отменен е административният акт – заповед № ЧР-03-114/03.09.2021 г. на министъра на правосъдието, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание уволнение и е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител в Областна служба „Изпълнение на наказанията“-С..

Чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ се основава на общото правило да не се вреди другиму, урежда предпоставките, при които възниква задължение за обезщетение за вреди, като това задължение е аналогично на задължението по чл. 45 и сл. ЗЗД при непозволено увреждане. Държавата и общините отговарят обективно за всички вреди, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински административни органи. Отговорността е гаранционно-обезпечителна- т. 6 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК ВКС. Тя е обективна, не се изисква наличието на виновно поведение от съответните

длъжностни лица. Дори актовете и действията им да са добросъвестни, ако обективно не съответстват на изискванията на закона, възниква отговорност за обезщетение за причинените вреди.

Неоснователно е възражението на ответника, че при издаване на административен акт, с който се прекратява служебно правоотношение, имащо за предмет полагане на труд, не се дължи обезщетение за неимуществени вреди, доколкото са приложими разпоредбите на специалния ЗМВР- чл.237 вр. чл. 239 ЗМВР и по общия правен принцип за приложимост на специалния закон, тези законови разпоредби изключват приложението на общия ЗОДОВ- чл. 1, ал. 1. Въпросът е разрешен с ТР № 4/06.11.2023 г. по тълк.д.№2/2021 г. на ОСС на ВАС, първа и втора колегия, според което разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ е приложима за обезщетение за неимуществени вреди от отменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, когато специален закон предвижда право на обезщетение в размер на получаваните възнаграждения. ВАС е приел, че не е налице съпадащо приложно поле на разпоредбите за присъждане на обезщетения въз основа на специалните закони, по които са прекратени незаконосъобразно служебните правоотношения и разпоредбите на ЗОДОВ.

Съдът намира, че предявеният иск е частично основателен. С ТР № 88/ 12.09.1962 г. на ОСГК на ВС е прието, че причинителят на вредите отговаря само за онези вреди, които са в причинна връзка с неговото поведение. Съгласно чл. 4 ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Следователно въпреки особеностите на отговорността по ЗОДОВ, понятието за причинно-следствена връзка е идентично с това, което се ползва в областта на непозволеното увреждане. На обезщетение подлежат само преките и непосредствени вреди- тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат и които са адекватно следствие от увреждането.

За определяне размера обезщетението за неимуществени вреди по ЗОДОВ е приложим принципът на чл. 52 ЗЗД- по справедливост от съда и според неговата преценка, съгласно чл.162 ГПК. Ищецът представи доказателства за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в негативни изживявания, възникнали от наложеното му дисциплинарно наказание уволнение за периода от 03.09.2021 г. до 18.04.2023 г. и преживените от него отрицателни емоционални състояния. Неотнормими се явяват към този елемент от фактическия състав на причиненото непозволено увреждане показания на свид. М.. Тя установява собствените си преживявания и притесненията на детето им, но не и душевните страдания на ищеца. Съдът не кредитира показанията ѝ относно заболяванията на ищеца, доколкото тя няма необходимата специална подготовка, за да може да преценява дали заболяването на ищеца се е обострило в резултат на уволнението, нито както и сама признава, че не знае какво лечение е приложено за емоционалното му състояние. А. лист касае лекарски преглед, осъществен извън периода, за който се претендират вреди. Съдът не кредитира показанията ѝ и относно факта на влошаване финансовото положение на семейството, тъй като от писмените доказателства се установява, че още на 01.11.2021 г. ищецът е започнал работа и е получавал възнаграждение съизмеримо с това, което е получавал като държавен служител. Според показанията на свид. Г., след уволнението емоционалното състояние на ищеца се променило, станал по-затворен, нервен на моменти, притеснен, преживявал отдръпването на другите колеги и въпросите на всички познати по повод уволнението.

Преценявайки показанията на свидетелите и опирайки се на опитните правила, съдът приема, че ищецът е преживял отрицателни емоции, неудобства, притеснения, които не са били с особено

висока интензивност. Той се е справил сравнително бързо с възникналата ситуация и е намерил начин да продължи да се грижи за семейството си. Справедлива компенсация на изгърпяното счита, че е сумата 1000 евро. До тази сума следва искът да бъде уважен, а до пълния претендиран размер от 25564,59 евро или 50 000 лева следва да бъде отхвърлен. В този размер обезщетението съответства на тежестта и продължителността на възникналите последици от увреждането.

Тази сума не следва да се завишава с оглед твърденията за финансова нестабилност и влошаване на здравословното му състояние, тъй като те останаха недоказани. Защитата на ищеца изрично отказа назначаване на съдебно-медицинска експертиза, която да изясни психическото и физическо състояние на ищеца. От представените писмени доказателства- рецепти, тези твърдения, без да са обсъдени и преценени от вещо лице със специални познания в областта, не могат да се сметат за установени.

- Относно иска за законна лихва съдът приема следното:

Съгласно т.4 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК ВКС началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, е от влизане в сила на решението, с което се отменя незаконосъобразният административен акт. В случая това е датата на постановяване на решението на ВАС, с което е потвърдено решението на първоинстанционния съд за отмяна на заповедта, с която е наложена санкция на ищеца, а именно 18.04.2023 г. Тъй като претенцията му е за присъждане на законна лихва върху обезщетението от датата на предявяване на исковата молба 18.08.2025 г., то тя следва да бъде уважена така, както е поискана. В противен случай ще бъде постановен свръхпетитум.

Относно направените съдебни разноски в настоящия спор, съдът приема следното:

Съгласно чл.10 ал.3 и 4 ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Ищецът е представил списък на разноските, от който е видно, че е заплатил д.такса 5,11 евро /10 лв./, която следва да му бъде присъдена изцяло. Заплатил е и сумата 1 227,10 евро /2 400 лв./ за възнаграждение за адвокат. Направено е възражение от ответната страна за прекомерност на същото. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба 1/09.07.2004 г. минималното възнаграждение при предявяване на иск с цена в размер на сумата 50 000 лв. е 4650 лв. Настоящият спор не се отличава с фактическа и правна трудност, но с оглед размера на възнаграждението, който е под законовия минимум съдът намира, че не следва да уважава възражението за прекомерност. В съответствие с уважената част от иска на ищеца следва да бъде заплатена сумата 122,72 евро направени разноски за възнаграждение за адвокат. Общо следва да му бъде присъдена сумата 127,83 евро.

Ответната страна е направила искане за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт, което следва да бъде уважено в размер на сумата от 100 евро.

По изложените съображения, Административен съд София град, 24 състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА МИНИСТРЕСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО, представявано от министъра на правосъдието, да заплати на Т. К. Т. обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата 1000 хиляда евро, ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от датата на

предявяване на иска 18.08.2025 г. до окончателното ѝ плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния претендиран размер от 25564,59 евро.

ОСЪЖДА МИНИСТРЕСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО, представлявано от министъра на правосъдието, да заплати на Т. К. Т. сумата 127,83 евро, направени разноси по делото, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА Т. К. Т. да заплати на МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО сумата от 100 евро разноси по делото, представляващи възнаграждение за юрисконсулт. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: